

[Carsten Raft.]

tionærforeninger, der dannes faste organisationer nøjagtigt på det grundlag.

Når man er kommet i den situation, må man stille lidt om på kulisserne og flytte lyskeglerne og se, om man så kan klare det, og det gjorde det ærede medlem bl. a. ved at sige, at denne bestemmelse var kun beregnet på de arbejdsgivere, der nægtede at forhandle med deres funktionærer, og det var ikke tilfældet her. Det er rigtigt, at disse ekstreme tilfælde, hvor arbejdsgivere nægter at forhandle med deres funktionærer, er blevet nævnt som argumentation for denne regels gennemførelse, men det var aldeles ikke hovedgrunden. I folketingstidenden for den 25. maj 1948, sp. 4653, har det ærede medlem — jeg beder om formandens tilladelse til et par citater, der kan dokumentere, hvor urigtige disse opstillinger er — i en klog og god tale sagt, at reglen er, at hvis en arbejdsgiver og en funktionærgruppe ikke kan blive enige under forhandlingerne, kan mæglingssmanden tilkaldes, og så tilføjes ordret:

„Denne samme ret gælder i tilfælde, hvor arbejdsgiveren eller — hvad der jo er mindre sandsynligt — den anden part fuldkommen nægter en forhandling.“

Det er altså den anden og yderste mulighed, men hovedreglen gælder det tilfælde, at arbejdsgiveren og funktionærerne under forhandlingen ikke kan blive enige. Hvem er det, der siger disse forfærdelig kloge ting? Det er såmænd vores allesammens ordfører, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, der i sin redegørelse for udvalgets indstilling og for den regel, han ikke kunne lide, erklærer noget ganske andet end under debatten nu, da han må stille det anderledes op. Jeg tror, det ærede medlem gør klogt i, inden han går i ledning, at læse sine egne taler igennem; det er hård kost, men alligevel er det klogest at gøre det, så undgår han at modsige sig selv i den grad, som det er sket her. Oven i købet var det i dette tilfælde et område, hvor det havde været om ikke umuligt, så meget vanskeligt at få de pågældende arbejdsgivere til at forhandle. Jeg beder om tilladelse til et enkelt citat fra bankfunktionærernes blad „Bankstanden“:

„Funktionærerne har længe været lede og kede af den hidtidige form; den evindelige tiggergang med mer eller mindre held om lidt hjælp til at imødegå dyrtidstrykket føltes som noget uværdigt; de små sparsomme lyststrejfe, når der faldt en halv måneds gage, forsvandt hurtigt i skyggen af den stadig voksende dyrtid,

der som en Molok krævede mere, end selv den mest sparsommelige kunne klare.“

I samme blad meddeles, at der er dannet arbejdsgivergrupper, der er klare til forhandling, altsammen med den mæglingsregel, som er indsat på de konservatives initiativ, og som fik tilslutning fra andre partier, og som det ærede medlem modarbejdede så godt, han kunne. Her har man et eksempel på, at man ved forhandling kan få en ordening i et fag, hvor der ikke har været det før.

Nu siger det ærede medlem desuden, at disse folk kan jo bare strejke; så kan de tilkalde forligssmanden, og så er alt i orden. Disse funktionærpolitiske diskussioner tager så megen tid, men det er nødvendigt at gentage dem, for at det ærede medlem kan få klarhed over tingene. Det, der er i vejen, er, at de folk ikke vil strejke, det gemmer de som yderste middel, de vil ikke strejke for at tilkalde forligssmanden og ønsker ikke at anvende den kampmetode. De har derfor været taknemlige for mæglingsinstitutionen, som de har fået på konservativt initiativ på trods af det ærede medlems modstand. De har været tilfredse med den, den har givet positive og store resultater for dem, og man begynder nu i andre fag at gå videre ad den samme vej. Alt det, som det ærede medlem hr. Gustav Pedersen sagde var umuligt, og som kun egnede sig for hans forbund, det har vist sig, at det er sket under denne konservative mæglingsregler. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen kan kun se tingene udfra den snævre synsvinkel, hvorfra han nu engang har betragtet funktionærloven.

Så sagde det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, at vi fra konservativ side havde forsyndelser overfor funktionærstanden at skjule. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem tænker på i så henseende, men jeg ved, at det socialdemokratiske synderegister i hvert fald er blevet temmelig solidt efterhånden. Det er jo en kendsgerning, som dog omsider må være slået fast, at det var trods de skarpe protester fra det ærede medlem hr. Gustav Pedersen og socialdemokratiet, at vi i sin tid fik en funktionærlov, som man 10 år efter hørte berømme i høje toner, og som den højtærede minister var så begejstret for. Men den skabtes kun ved konservativt initiativ. Det må dog være klart efter diskussionen her i dag, at når der er kommet mæglingsregler, som benyttes i udstrakt grad, har det været til glæde og til fordel for store funktionærgrupper. Og så er det sket på trods af den socialdemokratiske surhed; kun ved de andre partiers fasthed gennem-